

bytí moci práva tohoto vyvlastňovacího nálezu určena bude odhadem soudním, pakliže dříve o jeho výši nedojde mezi stranami k dohodě». Obdrževše vyvlastňovací nález, mohou se tedy strany o odškodné dohodnouti, ale, nedohodnou-li se, jakž se stalo zde dle protokolu obecního úřadu v M. ze dne 30. prosince 1929, může každá z nich žádati za soudní odhad, což zde učinila obec M. podáním na okresní soud v Č. ze dne 14. května 1929, načež okresní soud odhad usnesením ze dne 14. května 1929 nařídil a usnesením ze dne 23. července 1929 správně jen odhadní cenu stanovil (nikoliv odškodné), načež rekursní soud k rekursu nařídil slyšení dvou nových znalců, kteří odhadní cenu zvýšili a rekursní soud stanovil tuto jimi zvýšenou. A nyní jde o stížnost proti tomuto odhadu, tedy pořád jen o stížnost proti odhadu provedenému podle § 25, nikoli tedy ještě o žalobu a tudíž o stanovení odškodného, a tu stížnost jen uplatňuje, že nebyli přivzati tři znalci, nýbrž jen dva. Avšak § 25 nenařizuje tři znalce k provedení soudního odhadu a také se neodvolává na § 24 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák., jenž ovšem při vyvlastnění k účelům železničním žádá tři znalce, a není tedy tří znalců třeba, nýbrž tu platí předpisy § 272 nesp. říz., § 351 c. ř. s., § 143 ex. ř. a § 9 odh. řádu, podle nichž stačí dva znalci, po případě i jeden. Ostatně stěžovatelé v stížnosti na rekursní soud žádali sami »jiné znalce«, v čemž jim rekursní soud vyhověl. Pokud stěžovatelé uplatňují, že vyvlastněná půda má být odhadnuta jako stavební místo, odkazuje se na důvody napadeného rozhodnutí, které opětuje důvody znalců. Soud v tomto řízení nemůže odhadní cenu určovati sám, nýbrž převzít ji jen od znalců, a zkoumati tudíž jen, zda se znalci nedopustili logického poklesku, v kterémž případě by musili být znovu slyšeni, by vadu odstranili. Nějaký takový poklesek však stížnost sama neuvádí, nýbrž tvrdí jen, že kolem jsou samá stavení, ale doznává sama, že vyvlastněné plochy použito bude na silnici, správně na ulici, o níž znalci praví, že stavebník plochu pro ni určenou se stavebním místem nekupuje. Znehodnocení zbytku uznali znalci jen pro plochu asi 45 m² a jen za nepatrné, za něž přiznali 270 Kč. Stěžovatelé dále uplatňují, by se přihlíželo k převodnímu poplatku a k dávce z přírůstku hodnoty, jakož i k poklesu valuty; to sem vůbec nepatří, ježto jde právě jen o zákonnost odhadu, a nikoli o stanovení odškodného, to se může uplatňovati teprve až ve sporu o vyšší odškodné, bude-li zahájen, aniž tím jest řečeno, zda tyto momenty právem neb neprávem pokládány býti mohou za koeficienty odškodného.

Čís. 9909.

Jen v poměru mezi komitentem a komisionářem nebo jeho věřiteli pokládá se pohledávka z právního jednání komisionáře proti dlužníku za pohledávku komitentovu, byť i nebyla postoupena. Dlužník může s právním účinkem platiti až do postupu pohledávky jen komisionáři.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, Rv I 1378/29).

Jindřich W. prodal jako komisionář žalující firmy žalovanému motorové kolo. Žalobě komitenta proti žalovanému o zaplacení nedoplatku kupní ceny procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalovaný namítl nedostatek aktivního oprávnění, uváděje, že koupil motorové kolo dne 21. června 1926 v obchodě firmy Jindřich W., od které též obdržel účet z téhož dne, v němž si výslovně vyhradila tato firma vlastnictví na kole až do úplného zaplacení kupní ceny. Odvolací soud pokládá tuto námitku v souzeném případě za podružnou, poněvadž podle čl. 368 obch. zák. musel W., jenž prodal žalovanému kolo v komisi žalující firmy, jí svá práva proti žalovanému postoupiti. Tento právní výklad čl. 368 obch. zák. jest pochybený. Podle tohoto článku může komitent uplatniti pohledávku z jednání, které uzavřel komisionář, proti dlužníku teprve po jejím odstupu. Jest to důsledek zásady čl. 360 druhý odstavec obch. zák., podle něhož nevznikají mezi komitentem a třetím (dlužníkem) práva a povinnosti. Jen v poměru mezi komitentem a komisionářem nebo jeho věřiteli pokládá se taková pohledávka, byť i nebyla postoupena, za pohledávku komitentovu (Staub-Pisko čl. 368 str. 398, Hermann Otavský »O obchodech« strana 91 a násl. a rozhodnutí čís. 8587 sb. n. s.). Dlužník jest oprávněn a povinen považovati komisionáře za svého věřitele, jímž jest ve skutečnosti až do postupu. Může proto dlužník (třetí) s právním účinkem platiti jen komisionáři. Vychází-li se ze zjištění odvolacího soudu, že jde v souzeném případě o komisi obchod, jest k žalobě, o niž tu jde, oprávněn jen W., ana komitentka (žalobkyně) vůbec netvrdila, neřku-li prokázala, že jí W. postoupil zažalovanou pohledávku. Důsledkem toho je nerozhodné, zda věděl žalovaný o komisionářském poměru mezi žalující firmou a W-em, kterýžto poměr ostatně odvolací soud výslovně zjišťuje.

Čís. 9910

Postup (cese) k inkasu. K uskutečnění postupu není třeba, by postoupená pohledávka opravdu vyšla z postupitelova a přešla do jmění postupníkova, stačí, by právním jednáním byla převedena z postupitele na postupníka věřitelova oprávnění.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, Rv I 1382/29).

Žalobce domáhal se jako postupník Anny M-ové na žalovaném zaplacení peněžité pohledávky. Žalovaný namítl mimo jiné nedostatek žalobcova aktivního oprávnění k žalobě, tvrdě, že se postup stal jen na oko. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. D ů v o d y: Dopisem Anny M-ové žalovanému ve spojení se svědeckou výpovědí